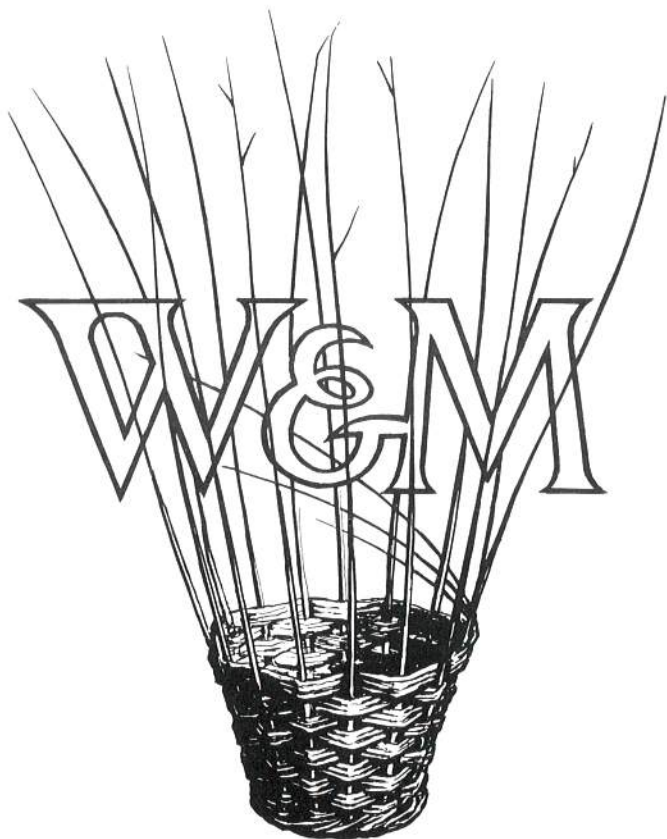

WILG & MAND

1986-4

WILG & MAND

Doelstellingen Stichting Wilg & Mand

- Nieuwe perspectieven zoeken en creëren voor het Nederlandse mandenmaatwerk binnen de potentiële afzetgebieden.
- Behoud van het veelzijdige vlechtvakmanschap: o.a. door het uitgeven van handboeken en het stimuleren van cursussen.
- Behoud van de vakkennis betreffende de griendteelt en bevordering van een goed evenwicht tussen vraag en aanbod.
- Het initiëren en begeleiden van onderzoek/studies binnen het wilg-en-mand-vakgebied.
- Het via een speciaal fonds aanschaffen van materiaal met een historische waarde: vlechtwerk, gereedschappen, boeken, e.d.
- Het interesseren van zoveel mogelijk Nederlanders (inclusief de overheid) voor de activiteiten van de Stichting Wilg & Mand.

Minimumdonatie: f 15,-- per jaar

Donateurs ontvangen de bulletins gratis

Stichtingsbestuur:

Voorzitter : Ch.W.Vink, IJsselstein
Secretaris : C.Tutein Nolthenius, Oisterwijk
Penningmeester : H.P.Verboord, Vlijmen
Leden : P.Craenen, P.van den Dool, A.D.van't Hoog,
J.Ooms, G.M.Pot-van Regteren Altena, T.Rulkens

Bulletin-redactie:

A.D. van 't Hoog, J. Ooms, G.M. Pot-van Regteren Altena,
C. Tutein Nolthenius

Bijdragen voor het bulletin kunt u sturen naar onderstaand adres. Bij voorkeur getypt of in goed leesbaar handschrift.

Redactiesecretariaat, administratie en advertenties:
Nassaulaan 14, 5062 JN Oisterwijk, tel. 04242-82238

Penningmeester Stichting Wilg & Mand, Vlijmen:

Girorekening: 26 95 726

Bankrekening: 41 89 09 083, Amrobank, Vlijmen

Drukkerij: A.J. van Midden, Dorp 246, Benschop

(c) Uitgave Stichting Wilg & Mand.

Vijfde jaargang, 1986 nr. 4.

Verschijnt viermaal per jaar.

VAN DE REDACTIE

Dit nummer van ons bulletin had eigenlijk een paar weken eerder moeten verschijnen. De feestmaand december heeft ons echter parten gespeeld. "Leveranciers" van kopij konden moeilijker tijd vrijmaken voor een W&M-stukje. Begrijpelijk. Wie plezierig sinterklaas, kerst en oud-en-nieuw wil vieren heeft al meer dan genoeg aan zijn/haar hoofd.

In feite zijn we nu te laat om u nog een goed 1987 te wensen. Hoewel...we hebben nog 11 maanden voor de boeg eer de oliebollen weer op tafel staan. Dus wat let ons om alsnog de wens uit te spreken, dat het nieuwe jaar iets heel moois voor u gaat vlechten. Mooi maatwerk, van lofwaardige kwaliteit. Ja, dat moet het worden! Want kwaliteitswerk raakt weer in. Dat concluderen we uit eigen ervaringen in Nederland en uit berichten van over de grens. Het vlechtwerk van de vakman begint weer de belangstelling te krijgen die het verdient. Die interesse moet echter wel worden opgewekt door de makers zelf. Kopers zijn meestal geen kenners. Zij weten niet of onvoldoende welke eisen aan manden moeten worden gesteld. Zij hebben geen idee waar een vakman op let nog voordat hij gaat vlechten en wat nu precies de verschillen zijn tussen inferieur en superieur vlechtwerk. Die verschillen moeten worden aangetoond, van bodem tot rand. Een kwestie van voorlichting, toelichting. De kwaliteit van de geselecteerde grondstoffen, de ambachtelijke vaardigheden van de vlechter, de vereiste produktietijd, de lange levensduur van het solide eindresultaat...de kandidaatkoper moet er duidelijk op worden gewezen. Want voor betere kwaliteit is men bereid te betalen.

Wie "loon naar vlechten" wil ontvangen doet er dan ook verstandig aan het eigen werk in het juiste daglicht te plaatsen. 't Klinkt wat bescheidener dan "promoten" maar het komt wel op hetzelfde neer.

Nederlandse mandenmakers kunnen werk maken van "de bovenste plank". We hopen in 1987 heel wat bewijzen te kunnen tonen.

Griendhoutveiling

Op 18 november 1986 vond in Vianen de openbare verkoping plaats van twee-, drie- en vierjarig griendhout. Twee notari-kantoren waren erbij betrokken: notaris Mr. J.H.A. Tromp en waarnemend kandidaat-notaris Mr. W.C. Stein. Beiden hadden 7 percelen in veiling. De 14 percelen samen besloegen 18.75 ha.

De belangstelling in het Hervormd Jeugdgebouw voor deze verkoping was groot: 75 aanwezigen waaronder enkele vrouwen. Even na 10 uur begon notaris Tromp met het voorlezen van de nogal langdradige verkopingsacte. "Kopers en borgen moeten voorzien zijn van een bewijs van gegoedheid, afgegeven door de notaris hunner woonplaats. Bij gebreke daarvan worden zij niet als kopers of borgen aangenomen op de betaaldag zijnde 1 augustus 1987." Geen enkele volzin leidde tot op- of aanmerkingen.

Na de loting kwamen eerst de percelen 6 en 7 van het Staatsbosbeheer te 's-Gravenhage in veiling: een perceel vierjarig hakhout gelegen in de boswachterij Starkriet-Astense Aa (bij Helmond) en een perceel van driejarig hakhout in het Staatsnatuurreservaat Beerenplaat, gemeente Oud-Beijerland. Perceel 6 werd ingezet op f 4000,-. Hoe de afslager ook zijn best deed, het bleef doodstil in de zaal, zelfs toen het perceel voor f 1,- te koop was. Perceel 7 onderging eenzelfde lot.

Na deze tegenslag monterde de afslager zich wat op met een drankje en stelde hij de aanwezigen toen voor te mijnen ("mijn!" roepen dus). Als argument voerde hij aan, dat hij op provisiebasis werkte, hetgeen hoorbaar hilariteit opwekte. Maar toch scheen hij de potentiële kopers wakker te hebben geschud. De vijf percelen op het landgoed Linschoten werden vlot afgemijnd door de firma De Otter en J. van Aalburg.

Daarna kwam Mr. Stein aan het woord voor percelen in de buurt van Vianen. "Op Autena", "op Bolgarijen", "aan de Acquoyse Meer" zijn bekende klanken voor de insiders. De percelen, alle met driejarig hakhout, gingen vlot van de hand. Kopers: Copier, Horde, v.d. Muiden, Verkerk en Van Weverwijk.

Om 11 uur konden de notarissen de balans opmaken. Er was voor f 7020,- verkocht. Natuurlijk te weinig, veel te wei-

nig. Maar waarschijnlijk had men niet op meer gerekend want de traditie zal worden voortgezet. En dat is een goed ding. Want na de verkoping was er gelegenheid om met elkaar van gedachten te wisselen over de handel in griendprodukten. Er werd een dankbaar gebruik van gemaakt.

Ch.W. Vink

Rondje Vlijmen

We hadden niet eerder de ruimte voor een korte terugblik op het "Rondje Vlijmen" van vorig jaar (8 juli). Het stond weer in het teken van een veelheid aan activiteiten. Ook de Stichting Wilg & Mand gaf acte de présence. In samenwerking met de gemeente-archivaris was een grote zaal tot expositieruimte ingericht. Vlechtwerk van toen en van nu was het bekijken waard. Expert Van Bijnen liet zien hoe een mand tot stand komt. Zijn vaardigheid oogstte veel bewondering. Heel wat bezoekers wisten niet dat zulk vlechtwerk handwerk is gebleven.

Een belangrijke bijdrage vormde de mandenmakersfilm van Jan Beekmans. Met veel interesse werd gekeken naar de diverse etappen van wilg tot mand. Een W&M-voorlichtingsstandje was bemand door W&M-voorzitter Vink en bestuurslid/praktijkman Van 't Hoog.

Buiten gaf bestuurslid Verboord een teenschildemonstratie. Zijn bedrijf "Rietwerk Verboord" had de "poorten geopend" voor een "open huis". Daar kon men zien hoe een oude mandenmakerij op een geheel nieuwe leest is geschoeid.

Kamperen en helpen

Op verzoek van de Stichting Vrijwillig Onderhoud van Buitenplaatsen en Landschappen (VOBULA) maken wij graag het volgende bekend: Voor gezinnen en individuele deelnemers worden een- en tweeweekse kampen georganiseerd en ook kampen speciaal voor fietsers. Alle kampen worden gehouden op unieke plekjes, vaak op privé-terrein. 's Morgens wordt gewerkt aan het behoud van cultuur en natuur, 's middags is men zo vrij als een vogel.

Wilt u meer informatie? Maak f 2,50 over op postgiro 2814969 t.n.v. Stichting VOBULA te Zoetermeer (met vermelding van uw naam, adres en woonplaats).

De slurf van Kompeer

Dat "maatwerk" vreemde vormen kan aannemen bewijst de opdracht, die de firma Kompeer in 1985 ontving. Op de tentoonstelling Fenomena in Rotterdam stond temidden van veel kunstzinnige attracties een opvallende olifant. Het nogal excentrieke dier was voorzien van een gevlochten slurf. Het bleek dermate attractief "speelgoed" te zijn dat ernstige beschadiging niet uitbleef. Er moest een nieuwe passende slurf komen. Of Kompeer daarvoor kon zorgen. Het antwoord was uiteraard "ja". "Nee" verkopen is het laatste wat goede ondernemers doen. Het "ja" hield wel heel wat in want olifantenslurven vervaardigen was geen alledaags werk: lengte 220 cm, diameter 45 cm, diameter "kopstuk" 120 cm, mooie gebogen lijn en alles uit één stuk...ga daar maar eens aanstaan.

Er ging een ervaren mandenmaker aanstaan. Een gewone mand kan op de plank worden gedraaid, maar in dit geval moest de vlechter om zijn werkstuk heen draaien. Hij moest zich letterlijk in alle bochten wringen en zich languit kunnen strekken. Om de staken "kwijt te kunnen" moest zelfs een gat in het plafond van de werkplaats worden gemaakt. Het vlechtwerk is opgezet met dubbele zware staken en een "in-slag" van 200 cm lengte om de gewenste stevigheid en de juiste vorm te kunnen krijgen.

Na drie dagen zat de buitenissige klus er op. Met de voldoening dat de slurf zeer solide was en "net echt". Vergeten waren toen de startzenuwen als gevolg van het noodzakelijke improviseren en experimenteren. Vele Fenomena-bezoekers hebben de olifant na de transplantatie weer horen "trompetteren" van vreugde. Maar dat kan verbeelding zijn geweest...

Nieuw ei van Columbus

"We zijn op zoek naar een bedrijf, dat voor ons een paar Falstaff-manden kan maken. We hebben zeker al tien firma's gebeld, maar zonder resultaat. Een mandenwinkelier in Amsterdam gaf ons uw adres en nu hopen we maar aan het goede adres te zijn"...

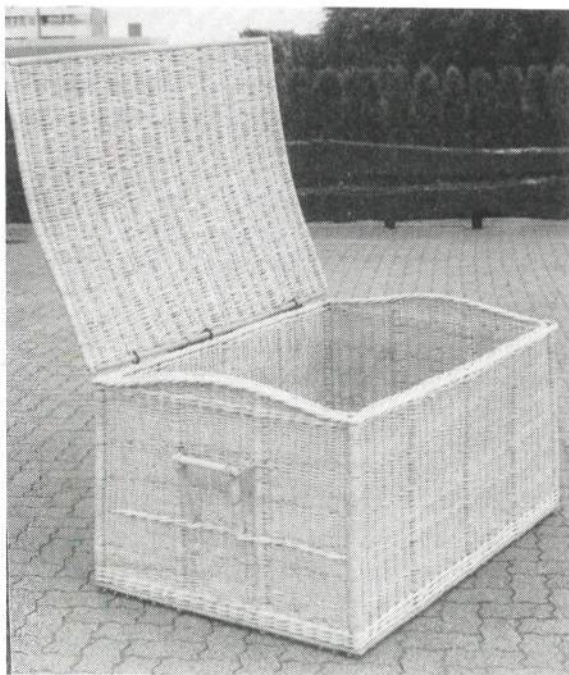
Dit telefoontje kwam bij Rietwerk Verboord binnen. Aan de lijn hing het hoofd van de requisieten-afdeling van het

Slurven vlechten.

Zelfs dat kan in Nederland.

Dit proefmodel heeft nog
een gewone rand.
Het eindmodel kreeg
een "binnenrand".

nieuwe Muziek-Theater in Amsterdam. Hij was op zoek naar "manden in Hollandse stijl" voor de Opera Fallstaff.

Al gauw bleek dat het niet om een paar alledaagse manden ging maar om een soort hutkoffers. De maten stonden al vast: 150 cm lang, 90 cm breed en 80 cm hoog. En er was een tekening. Die zou worden opgestuurd.

Toen die tekening binnenkwam was het toch wel even schrikken. Het vlechtwerk zou vanuit de bodem buikig naar buiten moeten lopen en vanaf 20 cm hoogte weer naar binnen moeten vloeien. Het bolle rabatdeksel vereiste bovendien kopkanten, die in de rand dezelfde bolling moesten hebben. Verder diende de hele constructie bijzonder sterk te zijn. Want een zwaargebouwde toneelspeler zou er tijdelijk in "onderduiken" en vier medespelers zouden op de mand moeten kunnen zitten.

Bij nader overleg bleek, dat de ontwerper vatbaar was voor gezonde argumenten (gezond voor het beschikbare budget). In goed samenspel werd een uitvoering gekozen die vlechten materiaaltechnisch haalbaar zou zijn. De bolling rondom zou achterwege blijven. Maar de rand zou dan niet "naar buiten" mogen komen. En daar was maar één oplossing voor te vinden: van binnenuit de rand leggen. Zo besloten, zo gedaan. Hub Nendels nestelde zich in de mand om vanuit die ongewone positie "af te randen". In de hoeken was dat niet zo eenvoudig, omdat de staken als het ware "in spiegelbeeld" moesten worden gelegd. Maar ook die puzzel bleek oplosbaar.

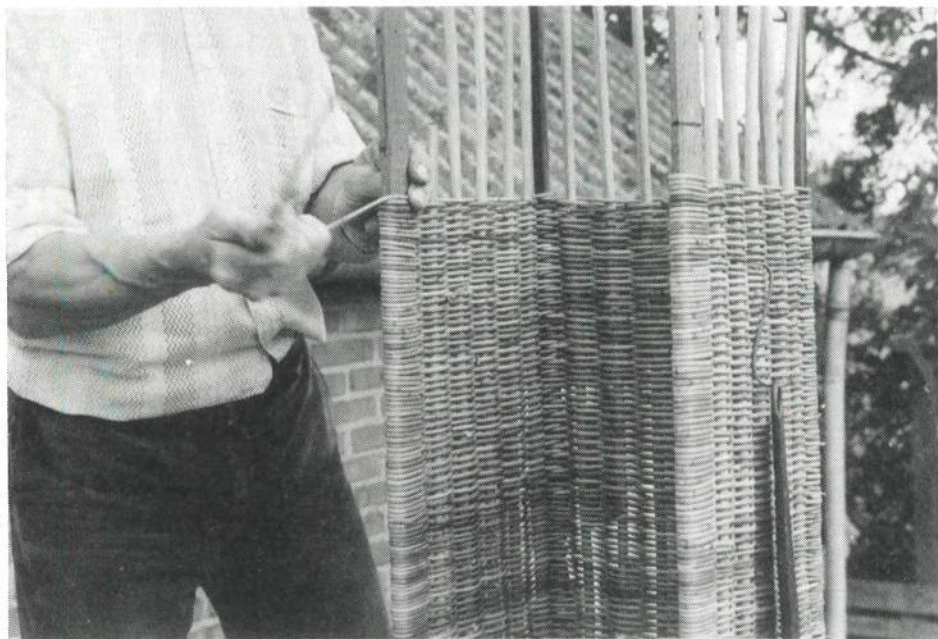
De opdrachtgever bleef een halve dag geboeid toekijken hoe door rappe vakmanshanden en acrobatische bewegingen de gewenste Falstaff-mand ontstond. Een Verdi-waardig eindprodukt!

Door de rand binnenwaarts te leggen was bovendien een nieuw ei van Columbus ontdekt. Al met al was weer flink wat goodwill ten gunste van Nederlands fabrikaat gevlochten.

Vlechtwerk "op hoog niveau"

Dat ook binnenhuisarchitecten oog voor het decoratieve en functionele van vlechtwerk hebben bewijst de positieve ervaring van de heren Verboord en Nendels.

Een binnenhuisarchitect met een riant huis had de bar in

We kijken de vlechter op de vingers.
Een slagijzer is binnen handbereik.

"Hoogvlechter"
Hub Nendels in actie
op zijn steiger.

het overdekte zwembad een opvallend rotankarakter gegeven: rotanstoelen, -krukken en -tafels harmonieerden uitstekend met de buffet- en lambriseringbetimmeringen. Ook de vloer en het plafond, de verlichting en de wanddecoraties vormden qua vorm, kleur en materiaalkeuze een eenheid.

De huiseigenaar kreeg het idee om ook het entree-portaal van een rotanbekleding te voorzien. Het materiaal zou dan precies hetzelfde moeten zijn als dat van de rotanstoelen. Het verzoek om het idee gestalte te geven kwam bij bovengenoemde heren terecht. Aangezien ook zij het standpunt huldigen dat "maatwerk" de mooiste uitdaging is voor mandenmakers gingen zij enthousiast aan de slag.

Omdat bouwtechnische aanpassingen niet meer mogelijk waren stond het maatwerk geen enkele marge toe. Vandaar dat mallen-op-maat werden gemaakt voor de te vlechten kolommen. Met waterpas, schietlood en het geofend oog van de vakman werd het beoogde eindresultaat bereikt. Er is gevlochten met datoe-rotting 3/5 mm. Al met al vergde de klus het nodige geduld, veel tijd en vaardigheid. Er moest zelfs een "steiger" aan te pas komen om de vereiste hoogte probleemloos te kunnen bereiken. De opdrachtgever heeft zijn tevredenheid over de kwaliteit van het vlechtwerk niet onder (rotan) stoelen en banken gestoken.

Oproep aan alle donateurs

De voor het voetlicht gehaalde voorbeelden van niet-alledaags vlechtwerk onderstrepen zo duidelijk hoe vindingrijk mandenmakers kunnen zijn. Er zijn natuurlijk meer bedrijven te leveren. Maar waar halen we die vandaan. Een kwestie van de ogen de kost geven. Wie "buitenmodel"-vlechtwerk weet te achterhalen wordt vriendelijk verzocht dat aan de secretaris te melden. Als er een foto van gemaakt kan worden...des te beter. En als het vlechtwerk naar ons museum in IJsselstein kan verhuizen is zelfs onze grootste wens vervuld.

Overigens blijven we zeer geïnteresseerd in al wat mandenmakers hebben gevlochten. Iedere industriële mand en elk huishoudelijk mandje is waard te worden bewaard. Dus nooit meegeven met de vuilnisman!

"Mandwerk dat verkoopt"

Een zinnetje dat voor tweeërlei uitleg vatbaar is. Men kan het zien als een aanduiding voor een soort mandwerk dat goed verkocht wordt, d.w.z. waar flink handel in is.

Een andere verklaring zou kunnen zijn dat het mandwerk zèlf de verkoper is, of althans, bij de verkoop behulpzaam, bv. als decoratie.

In dit geval gaan beide op. Dit stukje gaat namelijk over de vlechterij in Villaines-les-Rochers, waar mandwerk wordt gemaakt (èn verkocht) dat dient voor de presentatie van voedingsmiddelen. Villaines-les-Rochers, zeker voor een aantal lezers van W&M een bekende naam, is naast Fayl-Billot het tweede grote centrum van de mandenmakerij in Frankrijk. Liggt Fayl-Billot in het oosten, Villaines vindt men in het westelijk deel van Frankrijk, zo'n 35 km van Tours, vlakbij Azay-le-Rideau. Daar, in het gematigde klimaat van de Loire-streek, groeien op de kleiige valleibodems de fameuze Noir de Villaines en de Grande Grisette, twee twijgsoorten die jaarlijks een oogst geven van 10-15 ton per hectare met een gemiddelde lengte van ca. 2.20 m. Beslist een fors gewas dus dat zich goed leent voor de vervaardiging van robuust vlechtwerk.

Het karakteristieke van de vlechterij in Villaines is tweeledig. Ten eerste is er de werkplek; van oudsher en ook vandaag de dag nog bevinden zich de ateliers van de mandenmakers voor een aanzienlijk deel in de zogeheten "caves". Dit zijn in de zachte tufsteen uitgehouwen gewelven waar zomer en winter de temperatuur gelijkmatig is (tussen 10° en 15° C) en de vochtigheidsgraad hoog. Vooral dit laatste aspect is belangrijk, want de witte twijg (+ 98% van het werk is wit) blijft er lang verwerkbaar.

Het andere opvallende is de organisatie van de produktie. Op twee na zijn namelijk alle mandenmakers (en -sters), een kleine honderd in totaal, verenigd in een coöperatie. Deze coöperatie draagt zorg voor de verkoop van het mandwerk en tegenwoordig regelt zij via een bureau ook het aannemen van de bestellingen en de verdeling van het werk. Al in 1849 werd de coöperatie gesticht. Dit gebeurde door de plaatselijke pastoor, die het niet langer kon aanzien dat de elkaar op leven en dood beconcurrerende vlechters afgleden naar een

intense armoede. Zijn oproep om de handen ineen te slaan vond gehoor. Vanaf die tijd ging het de vlechterij in Villaines stukken beter, al zijn er ups en downs geweest, tot op de dag van vandaag. Zo kwam men begin jaren zeventig tot de ontdekking dat de gemiddelde leeftijd van de Villainer vlechter was opgelopen tot 63 (!!) jaar. Dit kon zich voordoen via ongeveer dezelfde ontwikkelingen zoals de Nederlandse vlechterij die gekend heeft. Stagnerende afzet, geen opvolging meer van vader op zoon omdat zoon in de bloeiende industrie meer kon verdienen, etc. Om dit probleem het hoofd te bieden nam men de revolutionaire beslissing de tot dan toe zeer besloten (dorps)coöperatie te openen voor jonge vlechters van buiten, in het bijzonder leerlingen die van de opleidingen in Fayl-Billot afkwamen. Sindsdien heeft een ware golf "import" de coöperatie overspoeld en momenteel wordt zeker driekwart van de produktie gemaakt door mensen met een leeftijd van onder de veertig jaar.

Verder werd eind zeventiger jaren nieuwe afzet gevonden: mandwerk voor met name supermarkten en grootwinkelbedrijven t.b.v. de "presentatie" van fruit, groente, brood en andere levensmiddelen die veel smakelijker aandoen in een mooie mand van witte teen dan in een plastic krat of roestvrijstalen bak. Deze markt was een belangrijke aanvulling op de meer traditionele vlechterij voor de broodfabricage en -aflevering en de zogenaamde "fantasie", het huishoudelijk mandwerk. Tegenwoordig is de verdeling ongeveer als volgt: "presentatie" $\pm$ 65%, "brood" $\pm$ 25%, "fantasie" 10%. Bijkomend voordeel van de instroom vanuit Fayl-Billot is dat de vlechters nu in het algemeen all-round zijn, terwijl de oude generaties vaak sterk gespecialiseerd waren in één of hooguit enkele manden.

Nu beschikt de coöperatie dus over een uiterst flexibel produktie-apparaat, dat adequaat kan reageren op bestellingen van buitenmaats werk met korte levertijd. Dit is absoluut noodzakelijk in deze tijd, waarin de gemiddelde opdrachtgever zich nauwelijks meer realiseert dat mandwerk handwerk is. Tevens zijn er nu naast de coöperateurs, die verplicht zijn hun eigen twijg te verbouwen, gewone werknemers. Deze werken in enkele wat grotere ateliers (vier tot zeven personen) en verzekeren een bepaald produktieniveau in tijden dat de coöperateurs hun twijg snijden, selecteren en schillen.

De totale twijgproduktie is echter nog onvoldoende om de behoefte van de coöperatie te dekken, ondanks het feit dat er bijna twintig hectare in cultuur is. Men heeft de laatste jaren dan ook geprobeerd jonge coöperateurs zoveel mogelijk aan te moedigen om te planten, onder meer door de twijgprijzen te verhogen. Dit beleid heeft succes, zo werd er alleen al in 1986 2,5 hectare nieuw ingeplant. Samen met hetgeen nog geplant zal gaan worden in '87 en '88 zal dit binnen enkele jaren het niveau op zelfvoorziening brengen.

Ik hoop dat het bovenstaande voor de mandenminnende Frankrijkreiziger voldoende aanleiding is om eens een kleine omweg te maken als hij of zij in de buurt is. Het is mijns inziens een heel leuke ervaring om tientallen jonge mensen in dit zogenaamde "oude ambacht" bezig te zien en te constateren dat oud niet per se (uit)stervend hoeft te betekenen.

Wim van der Zande
mandenmaker te Villaines-les-Rochers

Newsletter

Met de regelmaat van de klok in de (niet bevroren) Big Ben ontvangen wij de Newsletters van de Basketmakers' Association in Engeland. In het meest recente nummer troffen wij weer interessante dingen aan. Om er een paar aan te stippen:

- Het Engelse publiek gaat meer letten op de kwaliteit van manden. "Value for money." Zelfs de grotere winkels krijgen meer interesse voor kwaliteitswerk. Met het gevolg, dat mandenmakers die dat grootschalig kunnen leveren orders kunnen verwachten.
- Op het City of London festival was weer een vlechtwerkstand, bemand met vrijwilligers. Er werden 161 manden verkocht. Opbrengst £ 1775 (£ 5700,-), het dubbele van 1985.
- In 1986 hebben 80 personen de jaarvergadering van de Basketmakers' Association bijgewoond. Er was een expositie van eigen werk aan gekoppeld. Thema: Mijn favoriete mand.
- Sally Goymen is toegelaten voor de cursus in Fayl-Billot. Daar zal zij stellig Ben Braster ontmoeten, de leerling die er via W&M bemiddeling is gekomen. Het pleit wel voor de motivatie van de cursisten dat zij van zover die unieke opleiding in Zuid-Frankrijk willen volgen.

- In Engeland worden weekendcursussen stoelenmatten gegeven: van vrijdag 19.30 uur voor de avondmaaltijd tot zondagmiddag na de "tea".

Tentoonstelling Joachim Beuckelaer

Deze Vlaamse schilder (ca. 1530 - ca. 1573) heeft veel bijgedragen aan de ontwikkeling van de Hollandse en de Vlaamse stillevenkunst van de 17de eeuw. Tot 8 maart 1987 is er in het Museum van Schone Kunst in het Citadelpark te Gent een expositie, waarin zijn werk centraal staat: "Het Markt- en Keukenstuk in de Nederlanden van 1550-1650".

De expositie is zeer de moeite waard voor wie geïnteresseerd is in schilderijen en manden. In de catalogus wordt gedetailleerd ingegaan op het geschilderde vlechtwerk. Met medewerking van nog levende mandenmakers is een aantal geïdentificeerd: o.a. een kippenmand (kiekenkorf, kiekenkeef) voor 25 à 30 kippen; een ovalen korf voor het naar de markt brengen van boter, eieren of kaas; een boodschappenmand; een open gevlochten sprotmand; een vismand van grauwe wissens, enz.

Tot de geïdentificeerde teensoorten behoren: Weda, een lange, volle, groene wis en over de gehele lengte ongeveer even dik - Kletters, dikke zware wissens met een groene pel voor vismanden, aardappelmanden en grote wasmanden - Duitse Rode, lange, dunne, taaie en weinig vertakte wissens - Gele wissens, zeer soepel en bij uitstek geschikt voor fijn werk.

Dus, als u nog vóór de Paasvakantie in de buurt van Gent komt...òp naar het museum.

VAN HET BESTUUR

Betaling contributie

Om u de betaling van uw contributie 1987 te vergemakkelijken is weer een acceptgirokaart bijgesloten. Alvast dank voor een vlotte betaling.

Van een aantal donateurs is de contributie 1986 nog niet ontvangen en soms ook nog niet over 1985. Als een "pro memorie" staat dat dan op de girokaart vermeld. Met de bedoeling dat alles in eens zal worden vereffend.

kevie